

دانلود مقاله ماهواره

جهت مشاهده [دانلود مقاله ماهواره](#) به پایین همین صفحه مراجعه نمایید

تعداد صفحات : 97 صفحه

برای دریافت اینجا کلیک کنید

فرمت WORD قابل ویرایش

ماهواره

مقدمه

ماهواره‌ها امروز جایگاه ویژه ای نزد دولتها و نیز زندگی انسان‌ها دارند همه ساله، صدها ماهواره به فضا فرستاده شده و نقشهای فراوانی را ایفا می‌کنند و نقش ماهواره در جنگ و صلح با اهمیت شمرده می‌شود. عصر فضا و ماهواره‌ها از چهارم اکتبر سال ۱۹۵۷ میلادی با پرتاب نخستین ماهواره ساخت دست بشر (اسپوتنیک - ۱) آغاز شد. امروزه بیش از ۱۰

۰۰ ماهواره در مدارهای مختلف در اطراف کره زمین در حال چرخش هستند و تاکنون بیش از ۴۰۰۰ ماهواره به فضا پرتاب شده است. یعنی به طور متوسط هر سه روز یک ماهواره.

این همه در حالی است که جمهوری اسلامی ایران صاحب هیچ ماهواره‌ای در مدار زمین نیست و در واقع فن‌آوری ساخت و پرتاب ماهواره را در اختیار ندارد. چند سالی است که مسوولان محترم کشوری به توصیه دانشمندان و صاحب‌نظران توجه کرده و دستور آغاز بررسیهایی برای انتقال فن‌آوری ساخت و پرتاب ماهواره را صادر نموده‌اند. مقاله کنونی حاوی اطلاعات گوناگونی در این زمینه بوده و این موضوع را از زاویه‌های مختلف مورد بررسی قرار داده است. در پایان، توصیه‌های کاربردی نیز ارائه شده است.

ماهواره (satellite) یک وسیله پرواز کننده در فضا است که در یک مسیر بسته به نام مدار (orbit) به مدت طولانی به دور زمین در حال گردش می‌باشد. مرکز زمین در صفحه مدار قرار دارد. نیروی جاذب (گریز از مرکز) روی ماهواره که از دو عامل مهم فاصله ماهواره از مرکز زمین (R) و سرعت حرکت ماهواره (V) ناشی می‌شود معمولاً در تعادل با نیروی جاذبه زمین است و بنابراین ارتفاع ماهواره از زمین، ثابت حفظ می‌شود به طور کلی مدار ماهواره‌ها بیضی است که مرکز زمین در یکی از کانونهای آن قرار دارد. شکل، اندازه، سمت و زاویه صفحه مدار بستگی به سرعت ماهواره و شرایط پرتاب دارد.

ماهواره باید از زمین به مدار مورد نظر حمل شده و در آنجا رها گردد. شیوه نصب ماهواره در سه مرحله انجام می‌شود: ۱- ماهواره به وسیله یک راکت نیرومند بالابرنده، در یک مدار دایره‌ای رها می‌شود (به طور معمول راکت پس از رها کردن ماهواره در مدار مربوط، به سمت زمین باز می‌گردد و اغلب در برخورد با جو می‌سوزد).

۲- با کمک موتورهای کوچک ماهواره، مدار آن به بیضی تبدیل می‌شود تا ارتفاع افزایش یابد. ۳- با روشن شدن موتور اوجگیری، ماهواره در یک مدار دایره‌ای با شرایط از پیش تعیین شده قرار می‌گیرد. شکل‌های ۱ و ۲ مراحل گوناگون پرتاب یک ماهواره اینتلست به مدار ثابت زمین را نشان می‌دهند.

شکل‌های ۳ و ۴ بخش‌های اصلی دو ماهواره تایروس-۱ن واسپات را نشان می‌دهند. هنگامی که یک ماهواره در مدار قرار گرفت، به دلیل نبود نسبی هوا، تقریباً هیچ مانعی برای جلوگیری از حرکت ماهواره وجود ندارد بنابراین سرعت، تقریباً ثابت می‌ماند. چون سرعت ثابت است پس ارتفاع ماهواره از زمین نیز ثابت باقی می‌ماند. به طور معمول ماهواره سه بخش اصلی دارد: ۱- صفحه خورشیدی به منظور تولید انرژی الکتریکی برای مصرف سیستم‌های داخلی ماهواره ۲- سیستم‌های داخلی (الکترونیکی، مخابراتی، اپتیکی و...) به منظور انجام مأموریت، ۳- سیستم هدایت و کنترل ماهواره، شامل موتورهای راکتی، مخازن سوخت و مکانیزم کنترل مسیر

ماهواره : از کجا تا کجا

تاریخ ماهواره‌ها را به مقاله آرتور. سی. کلارک - علمی‌نویس مشهور - نسبت می‌دهند که در مقاله‌ای در اکتبر ۱۹۴۵ اظهار داشت که با سه ماهواره واقع در فاصله ۳۶,۰۰۰ کیلومتری زمین می‌توان تمام سطح زمین را تحت پوشش امواج آن قرار داد. البته، پیش از او دانشمندان آلمان هیتلری پژوهش‌های فراوانی را در این خصوص انجام داده بودند و مهاجرت این افراد به آمریکا و شوروی سابق به انتقال سریع تجارب و اسناد تحقیقاتی و رشد صنایع ماهواره‌ای این دو کشور رقیب شد. این دو کشور، با هدف بهره‌برداری نظامی به رقابت با یکدیگر پرداختند و به تدریج، ماهواره‌های هواشناسی، مطالعه جو و سطح زمین و دریاها، ناوبری هوایی و دریایی و نظایر آن‌ها را در مدار زمین قرار دادند. نخستین ایده مربوط به استفاده از ماهواره‌های مخابراتی در اواسط دهه ۱۹۵۰ میلادی ابراز شد و از اوایل دهه ۱۹۶۰، به تدریج ماهواره‌های مخابراتی نیز در مدار زمین قرار گرفتند. در طول دهه‌های ۶۰ و ۷۰ میلادی، عمده‌ترین کاربرد ماهواره‌های مخابراتی عبارت بودند از انتقال مکالمات تلفنی و تصاویر تلویزیونی از یک ایستگاه زمینی به ایستگاه زمینی دیگر (این ماهواره‌های نقطه به نقطه را FSS می‌نامیدند). نکته مهم در این دهه‌ها آن بود که تقریباً تمام فعالیت‌های مخابراتی و تلویزیونی ماهواره‌ای در وزارتخانه‌ها یا سازمان‌های دولتی صورت می‌پذیرفتند و در نتیجه، اعمال حاکمیت و کنترل ملی بر محتوا یا کنترل ایستگاه‌های ماهواره‌ای و رسانه‌ای محقق می‌شد.

در طول این دوران، تولید و ارسال ماهواره‌ها به مدار زمین صنعت پرهزینه اما سودآوری بود و در نتیجه، رقابت شدید بین کشورها و صنایع بزرگ جهانی و نیز رقابت با فن‌آوری‌های توزیعی دیگر (به ویژه کابل نوری) باعث رشد سریع فن‌آوری ماهواره‌ای شد. این فن‌آوری‌ها، در دهه‌های ۸۰ و ۹۰ میلادی، کوشیدند تا ظرفیت انتقال محتوا و قدرت پخش خود را افزایش دهند و از محدوده فرکانس وسیع‌تری که قبلاً بدون استفاده بود، بهره‌گیرند. همچنین، تلاش برای افزایش کارایی ماهواره‌ها باعث توجه جدی سرمایه‌گذاران به قابلیت‌های حاصل از قراردادن

ماهواره‌ها در مدارهای پایین‌تر شد و در نتیجه، چندین برنامه وسیع جهانی برای استفاده از ماهواره‌های پایین مدار (Low Earth Orbit = LEO) و میانه‌مدار (Medium Earth Orbit = MEO) در سال‌های اخیر راه‌اندازی گردیده‌اند یا در سال‌های آتی به بهره‌برداری خواهند رسید. نخستین ماهواره مخابراتی که در مدار هم‌زمان زمین (GES) قرارگرفت ماهواره آنیک ۱- آ (Anik A-1) کانادا در سال ۱۹۷۲ بود که توسط اتحادیه رادیو - تلویزیون این کشور (CBC) در مدار زمین قرار گرفت و از آن برای اتصال ایستگاه‌های FSS و نه پخش مستقیم برای گیرندگان استفاده می‌شد. اولین ماهواره پخش مستقیم برای گیرندگان در سال ۱۹۷۶ به نام هرمس (Hermes) در همین کشور به کار گرفته شد. نخستین ماهواره پخش مستقیم تلویزیونی

(DBS) آسیا در سال ۱۹۸۴ در کشور ژاپن با نام یوری ۲-آ (Yuri-2A) به فضا پرتاب شد که سرریز امواج آن به جزایر کشورهای همسایه مسأله‌ساز شد. اما تبدیل شدن پخش مستقیم ماهواره‌ای به یک مسأله مهم جهانی با پرتاب ماهواره ASTRA در دسامبر ۱۹۸۸ و آغاز فعالیت آن در فوریه ۱۹۸۹ مصادف شد. در قاره آسیا، این پدیده با پرتاب ماهواره آسیاست (Asia Sat 1) در آوریل ۱۹۹۰ و شروع پخش مستقیم تلویزیونی توسط شرکت هنگ‌کنگ استار تی وی (STAR TV)، از طریق آن ماهواره در اکتبر ۱۹۹۱، به طور جدی طرح شد. دریافت کانال‌های تلویزیونی این ماهواره در مناطق حاشیه‌ای (مثلاً در ایران) تنها با بشقاب‌هایی به قطر سه متر عملی بود. اما، با تقویت امواج، در سال ۱۹۹۳، بشقاب‌های به قطر ۸/۱ متر تصویر واضحی را دریافت می‌کردند. افزایش قدرت پخش ماهواره‌ها به کاهش فزاینده اندازه و قطر بشقاب‌ها منجر شد و همزمان نیز قیمت دستگاه‌های رسیور (به دلیل تولید انبوه) کاهش یافت. نتیجه این تغییرات بالا رفتن مطلوبیت ماهواره برای مصرف‌کنندگان در کل دنیا و از جمله ایران بود.

در هر حال، امروزه فشار ناشی از تقاضا برای خدمات متنوع و بهتر ماهواره‌ای (نظیر ارائه اینترنت با کیفیت باند وسیع، ارتباطات صوتی و تصویری بین فردی و پخش رادیو - تلویزیونی) و گسترش روزافزون بازار و در نتیجه، سودآوری قابل توجه، صنایع ماهواره‌ای را به سرمایه‌گذاری و توجه جدی در امر تحقیق و توسعه رهنمون شده است. در نتیجه، علی‌رغم شکست برخی از برنامه‌های ماهواره‌ای در واپسین سال‌های قرن بیستم، بسیاری از متخصصان و دانشمندان بر این باورند که ماهواره‌های ارتباطی و مخابراتی در آینده شاهد نوآوری‌های جدید

خواهد بود و از این رو نقش و حضور گسترده‌تری در عرصه ارتباطات فردی و جمعی جهانی خواهند داشت. سرعت رشد فن‌آوری ماهواره‌ای به حدی است که سیاست‌گذاری ملی و بین‌المللی، بر پایه نظر برخی از متخصصان، مانع اصلی به کار گیری قابلیت‌های فنی فعلی است. به عبارت دیگر، حتی در حال حاضر، امکانات فنی ماهواره‌ها بسیار بیش‌تر از میزان عملی‌شدن کنونی آن است و علت اصلی توقف نسبی برنامه‌های نوین را باید در ممنوعیت‌ها و محدودیت‌های ناشی از سیاست‌های ملی و بین‌المللی جستجو کرد تا در امکانات فنی و سرمایه در دسترس.

در هر حال، پخش مستقیم برنامه‌های تلویزیونی از طریق ماهواره‌ها در طول ده سال گذشته به عنوان یک مسأله جهانی مورد توجه کشورهای مختلف قرار گرفته است و در این میان، کشورهای دارای حساسیت‌ها و ملاحظات فرهنگی (به ویژه از منظر ارزش‌های سنتی، ملی و یا مذهبی) و سیاسی توجه بیش‌تری را به آن مبذول داشته‌اند. پیامدهای فرهنگی، سیاسی و حتی اقتصادی مورد انتظار طیف وسیعی از سیاست‌ها را در کشورهای آسیایی (به ویژه کشورهای اسلامی) به وجود آورد. این سیاست‌ها از پذیرش مطلق تا طرد کامل را شامل می‌شدند. یک تحقیق در سال ۱۳۷۳، کشورهای آسیایی را براساس سیاست‌های ماهواره‌ای آن‌ها به شش گروه تقسیم کرد:

۱، کشورهای که ماهواره را مجاز دانستند و حتی تسهیلاتی را برای مردم فراهم کردند؛ مانند سنگاپور، هنگ‌کنگ، اسرائیل و کویت.

۲، کشورهای که مانع حقوقی به وجود نیاموردند اما، همزمان با وضع مالیات و عوارض برای نصب بشقاب‌های ماهواره‌ای، به اقدام‌های رقابتی نیز دست زدند؛ مانند پاکستان.

۳، کشورهای که ماهواره را مجاز دانستند اما به جستجو و اعمال برنامه‌های رقابتی دست زدند؛ مانند هند، اندونزی، کره جنوبی و سریلانکا.

۴، کشورهای که ممنوعیت‌های قانونی ایجاد کردند اما به راه‌حل‌های رقابتی نیز دست زدند؛ مانند عربستان، بحرین، قطر، امارات متحده عربی و مالزی.

۵، کشورهای که با پشتوانه امکانات غنی نرم‌افزاری و سخت‌افزاری خود ممنوعیت‌های قانونی ایجاد کردند؛ مانند ژاپن.

۶، کشورهای که تا زمان تحقیق هنوز تصمیم رسمی و قانونی مشخصی را اعلام نکرده بودند و در نتیجه، اقدام اساسی برای رقابت نیز نداشتند.

تحقیقات نشان می‌دهند که سیاست ماهواره‌ای کشورهای آسیایی غالباً در يك مدت بسیار کوتاه بین ۱۹۹۳ تا ۱۹۹۵ (۱۳۷۲ تا ۱۳۷۵) دستخوش تغییرات بسیاری شد. این تغییرات معمولاً حاکی از حرکت سیاستی از دو سوی افراطی طیف پذیرش مطلق/طرده کامل به سوی نقاط بینابینی بود. در طول این سال‌ها، بسیاری از کشورهای که ماهواره‌ها را ممنوع دانسته بودند به جستجوی راه‌های مناسب برای ارائه برنامه‌های جذاب تلویزیونی (داخلی یا خارجی) به شهروندان خود از طریق راه‌اندازی شبکه‌های تلویزیونی زمینی یا ماهواره‌ای پرداختند. کشورهای نیز که ماهواره را (به طور مطلق یا با وضع مالیات و عوارض) آزاد دانسته بودند به تدریج وارد رقابت شدند و با هدف اقتصادی یا فرهنگی و سیاسی به جذب وقت

شهروندان خویش و در نتیجه، دور کردن آن‌ها از کانال‌ها و شرکت‌های رقیب دست زدند. به عبارت دیگر، سیاست ماهواره‌ای مبتنی بر «آزادی قانونی» یا «ممنوعیت قانونی» در اغلب کشورهای پیشرفته و در حال توسعه (و در سطح آسیا و حتی کشورهای اسلامی) به چشم يك سیاست کامل و مطلق نگریسته نشده و تلاش برای جذب وقت و توجه مردم کشور به شیوه‌های مختلف انجام گرفته است.

در حال حاضر، کشورهای نظیر ترکیه، اندونزی، مالزی، پاکستان، هند، سریلانکا، ژاپن، چین و اغلب کشورهای عرب زبان به بهره‌گیری از سیستم‌های مختلف (برحسب منبع تأمین محتوا، میزان اعمال تغییر در محتوا، مالکیت و مدیریت سازمان‌های مربوطه، پخش زمینی یا ماهواره‌ای و ...) از کانال‌های ماهواره‌ای موجود برای تأمین خواسته‌ها و نیازهای مخاطبان داخلی خود بهره می‌گیرند. برخی از کشورها نیز هدف فوق را با اجرای برنامه‌های مشترک پیگیری می‌کنند. مثلاً در کشورهای عرب زبان چند شرکت بین‌الدولی یا خصوصی (نظیر عرب‌ست، شبکه الجزیره، ANN، MBC و ...) وظیفه تهیه برنامه‌ها از منابع داخلی یا جهانی برای پخش ماهواره‌ای به کشورهای تحت پوشش خود را به عهده گرفته‌اند. با این توضیح کلی، بهتر است به بررسی وضعیت بهره‌وری از فن‌آوری ماهواره‌ای در چند کشور آسیایی بپردازیم و سپس، درس‌های احتمالی حاصل از تجارب این کشورها برای ایران را به بحث بگذاریم.

وضعیت فعلی ماهواره در کشورهای آسیایی

همان‌گونه که پیش‌تر ذکر شد، اغلب کشورها از اواسط دهه ۱۳۷۰ برنامه‌هایی را برای بهره‌وری ملی از ماهواره به اجرا گذاشته‌اند. خواه این کشورها دریافت سایر کانال‌ها را ممنوع کرده یا به انتخاب شهروندان واگذار کرده باشند. اما بهتر است در ابتدا انواع بهره‌وری از ماهواره را مشخص کنیم. در دهه اول می‌توان سه نوع بهره‌وری ملی از ماهواره را نشان داد. الف) استفاده از ماهواره برای پخش مستقیم برنامه‌های کانال‌های تلویزیونی ملی به درون کشور. این اقدام برای فایده آموختن بر موانع طبیعی گسترش پوشش شبکه‌های تلویزیونی ملی به نقاط دور دست و کم‌جمعیت یا بالا بردن کیفیت دریافت برنامه‌ها توسط بسیاری از کشورها (نظیر هند و استرالیا صورت گرفته است؛ ب) استفاده از ماهواره برای پخش مستقیم

برنامه‌های کانال‌های تلویزیونی ملی یا کانال‌های جدیدالتأسیس و پخش برای سایر کشورها. معمولاً پخش ماهواره‌ای تلویزیونی برای سایر کشورها به منظور حضور جهانی فرهنگ کشور مبدأ، اطلاع‌رسانی جهانی و تأثیر بر افکار عمومی کشورهای مقصد یا به ویژه با هدف ارائه برنامه‌های تلویزیونی به جمعیت‌های مهاجر به کشورهای دیگر انجام می‌گیرد. پخش ماهواره‌ای شبکه خبر، شبکه‌های جام‌جم و شبکه‌های سحر ایران به

منطقه خاورمیانه، اروپا و آمریکا را می‌توان در این طبقه جای داد. امروزه، تعداد بسیار زیادی از کانال‌های در دسترس را همین نوع کانال‌های تلویزیونی تشکیل می‌دهند.

بدیهی است که دو نوع بهره‌وری فوق نمی‌توانند تأثیر چندانی بر میزان گرایش مردم به کانال‌های ماهواره‌ای خارجی و رواج غیرقانونی و کنترل‌نشده دستگاه‌های گیرنده داشته باشند. آنچه در این نوشتار به عنوان بهره‌وری ملی مطرح می‌شود نوع سوم است که مشتمل است بر: (ج) استفاده از برنامه‌های کانال‌های ماهواره‌ای خارجی (ملی یا خصوصی؛ متعلق به کشور خاص یا جهانی) برای بالا بردن حجم، تنوع و کیفیت کانال‌های در دسترس مردم کشور.

هدف از این نوع بهره‌وری از ماهواره را می‌توان جبران نقصان‌های کمی و کیفی تولیدات و محتوای کانال‌های تلویزیونی مرسوم و جلب توجه مخاطبان به کانال‌های کنترل شده دانست که خود برای جلوگیری از گرایش مردم به خرید و نصب تجهیزات دریافت ماهواره‌ای و در نتیجه، قرار گرفتن در معرض پیام‌های مخرب فرهنگی و سیاسی کانال‌های نامطلوب صورت می‌گیرد. تنها با نیل به این هدف می‌توان به اجرایی شدن سیاست ممنوعیت تجهیزات و کانال‌های کنترل‌نشده امیدوار بود یا حتی، در صورت آزادی مردم در بهره‌وری از تجهیزات دریافت ماهواره‌ای، تا اندازه زیادی اطمینان داشت که دست‌کم اکثریت مردم به کانال‌های تلویزیونی و فرهنگ ملی خویش وفادار می‌مانند و جذب پخش‌کننده‌های خارجی نخواهند شد.

در ادامه، وضعیت بهره‌وری از ماهواره در چند کشور آسیایی و مدل‌های خاص هر یک تشریح می‌شود. گفتنی است که محدودیت اطلاعات و منابع، امکان تشریح و تحلیل دقیق‌تر این مدل‌های را فراهم نمی‌کند. [در این بخش، از منابع بسیار متعددی استفاده شده و از این رو برای هر مورد منبع خاصی ارائه نشده است. اطلاعات مربوط به مالزی، اندونزی، تایلند و سنگاپور با استفاده از گزارش‌های سفر هیأت فرهنگی کشور به کشورهای فوق (۲۱/۲/۱۳۸۱ الی ۳/۳/۱۳۸۱) ارائه شده است]

در پاکستان، کانال NTM با عقد قراردادی با تلویزیون این کشور (در سال ۱۹۹۴) به مدت ده سال یک کانال ۲۴ ساعته را راه‌اندازی کرده است و برنامه‌های کانال‌های CNN و BBC را پس از حذف صحنه‌های نامناسب پخش می‌کند. شبکه خصوصی ETV نیز روزانه ۶ ساعت برنامه پخش می‌کند و این شبکه صدرصد خصوصی و متعلق به اتباع پاکستانی است که با سرمایه‌ای حدود ۵/۶ میلیون دلار راه‌اندازی شده است و برنامه‌هایش را از سنگاپور به طور همزمان در ماهواره‌های آسیاست و استارپلاس ارائه می‌کند. هرچند در پاکستان محدودیتی برای خرید و نصب دستگاه‌های ماهواره‌ای وجود ندارد و برنامه‌های این شبکه‌ها تحت سانسور و کنترل قرار دارد، راه‌اندازی شبکه‌های فوق و به ویژه NTM گرایش به خرید گیرنده‌های ماهواره‌ای را به شدت کاهش داده است.

در ترکیه، با وجود صدها شبکه تلویزیونی سراسری و منطقه‌ای (دولتی و خصوصی)، حدود ده کانال تلویزیونی خارجی نظیر (RTL CNN، BBC Prime، Euronews) از طریق ایستگاه‌های رله زمینی برای ساکنان مناطق مختلف (به ویژه شهرهای بزرگ استانبول و آنکارا) یا مشترکان شبکه‌های کابلی پخش می‌شود. در این کشور، محدودیتی برای استفاده از تجهیزات دریافت ماهواره‌ای وجود ندارد.

در سریلانکا یک شرکت خصوصی برنامه‌های شبکه‌های وابسته به BBC (به ویژه برنامه‌های خبری و ورزشی) را به صورت ۲۴ ساعته رله و پخش می‌کند و در حال حاضر، حدود ۸۰ درصد کل کشور را تحت پوشش قرار داده است. همچنین، سریلانکا تحت پوشش دو شبکه ETV-1 و ETV-2 قرار دارد که اولی به اخبار و گزارش‌های خبری و دومی به برنامه‌های ورزشی و نیز فیلم‌ها و سریال‌های آمریکایی اختصاص دارد. در این شبکه‌ها، هیچ‌گونه سانسوری اعمال نمی‌شود. اما خود شبکه‌ها فرهنگ مخاطبان را مورد توجه قرار می‌دهند. چین از جمله کشورهایی است که تجهیزات دریافت برنامه‌های ماهواره‌ای را غیر مجاز اعلام کرده، اما با توجه

به گستردگی جغرافیایی و کثرت جمعیت اقدام به راه‌اندازی سیستم‌های ماهواره‌ای برای پخش مستقیم کانال‌های خود نموده است. در این کشور، از بشقاب‌ها و رسیورهای خاص برای دریافت کانال‌های ملی استفاده می‌شود و سایر انواع دستگاه‌ها ممنوع‌اند.

در تایلند، حدود ده کانال تلویزیونی داخلی وجود دارد که حجم زیادی از برنامه‌های خود را به برنامه‌های خارجی اختصاص می‌دهند و آن را به صورت دوبله (و همراه با زبان اصلی با موج FM رادیویی یا دو زبانه تلویزیونی) پخش می‌کنند. افزون بر این، شرکت UBC به صورت یک شرکت سهامی متولی تلویزیون کابلی و ماهواره‌ای است که ده‌ها کانال بین‌المللی فیلم، ورزشی، سرگرمی و خبری را با استفاده از سیستم توزیع کابلی و ماهواره‌ای پخش می‌کند. سیستم کابلی در بانکوک و برخی از شهرها و سیستم ماهواره‌ای در سراسر کشور در دسترس قرار دارد. ۸۶ شرکت مجاز نیز به صورت محدود محلی خدمات تلویزیونی کابلی را ارائه می‌کنند که متوسط مشترکان هر یک از این شرکت‌ها ۱۵۰۰ مشترک تخمین زده می‌شود. در تمام کانال‌های تلویزیونی شرکت UBC، آگهی‌های تجاری و مطالب غیراخلاقی یا مغایر با موازین امنیت ملی و نظم اجتماعی سانسور می‌شوند.

در کشور اندونزی چند شرکت خصوصی تلویزیونی برنامه‌های خود را به صورت ملی یا محلی به مشترکین و دریافت‌کنندگان خود ارائه می‌کنند. برخی از این شبکه‌ها از سیستم پخش کابلی استفاده می‌کنند و خدمات اینترنتی را نیز در دسترس مشترکان خود قرار می‌دهند. در این کشور، استفاده از تجهیزات ماهواره‌ای کاملاً آزاد است و هیچ‌گونه محدودیت قانونی وجود ندارد، به طوری که حتی برخی از شبکه‌های ماهواره‌ای خارجی، مانند شبکه استار - که در هنگ‌کنگ مستقر است - برای این کشور برنامه ویژه پخش می‌کند. در حال حاضر وضعیت کلی رسانه‌های جمعی در اندونزی مورد رضایت دولت و احزاب نیست و اقدامات قانونی برای اجرای برنامه‌های اصلاحات در جریان است.

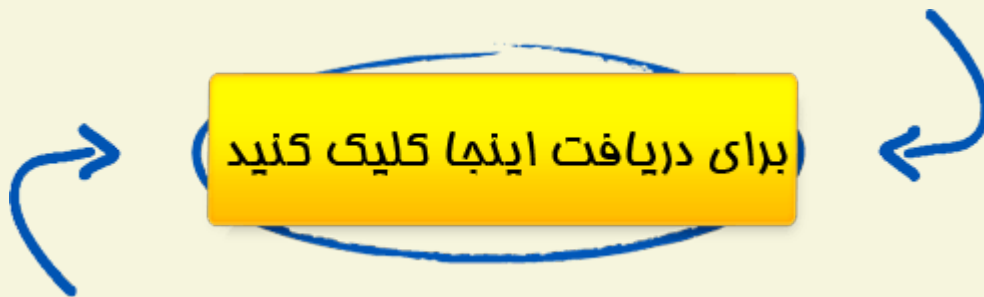
کشور سنگاپور، با وجود قرار داشتن در چهار راه تجاری و ارتباطاتی جنوب شرقی آسیا، قوانین ویژه‌ای برای محدودیت اطلاعات و فعالیت رسانه‌ها دارد. در این کشور، نصب تجهیزات ماهواره‌ای توسط افراد و حتی ادارات (غیر از شرکت‌ها، سفارتخانه‌های خارجی، سازمان‌های رسانه‌ها وزارتخانه‌های دولتی) ممنوع است. اما تلویزیون کابلی رواج بسیاری دارد و دست‌کم، ۱۸ شرکت به توزیع کابلی ده‌ها کانال تلویزیونی به مشترکان خود می‌پردازند. محتوای این کانال‌ها با توجه به ارزش‌های فرهنگی جامعه سنگاپور کنترل می‌شود و محدودیت‌های خاصی در مورد اهانت به مذاهب و ملت‌ها و پخش سکس، خشونت، و مواد مخدر اعمال می‌گردد.

قطر در سال ۱۹۹۳ به سازمان ارتباطات راه دور خود اجازه داد تا یک شرکت تلویزیونی کابلی بی‌سیم (QVC) را راه‌اندازی کند. این شرکت که امتیاز انحصاری خدمات تلویزیون کابلی تا سال ۲۰۱۳ را در اختیار دارد، در حال حاضر، ده کانال تلویزیونی ملی و خارجی (عربی، امریکایی، اروپایی و آسیایی) را در اختیار مشترکان خود قرار می‌دهند. برخی از این کانال‌های عبارت‌اند از: بی‌بی‌سی ورد (BBC World) دیسکاوری (Discovery) دی‌تی‌وی (DTV) پی‌تی‌وی ۲ (PTV2) سی‌ان‌ان (CNN) ای‌اس‌سی (ESC) ام‌بی‌سی (MBC). قطر اخیراً اقدام به رفع ممنوعیت خرید و نصب تجهیزات دریافت ماهواره‌ای بر شهروندان خود کرده و این اقدام از تعداد مشترکان و درآمد شرکت تلویزیونی کابلی بی‌سیم کاسته است.

مالزی با راه‌اندازی شرکت ماهواره‌ای آسترو (ASTRO)، در سال ۱۹۹۵، یکی از پیشرفته‌ترین سیستم‌های ماهواره‌ای ملی در قاره آسیا را به وجود آورده است. این شرکت با بودجه‌ای حدود ۷۰۰ میلیون دلار توسط دولت تأسیس شده است و اداره می‌شود. در حال حاضر، شبکه ماهواره‌ای آسترو ۲۸ کانال تلویزیونی و ۱۶ کانال رادیویی را از طریق ماهواره‌های خود برای کل کشور و کشورهای منطقه (مانند اندونزی، سنگاپور و

تایلند) پخش می‌کند. استفاده از سیستم دیجیتال و استفاده از ماهواره‌هایی با قدرت پخش زیاد موجب شده است تا دریافت این کانال‌ها با استفاده از یک بشقاب کوچک ۶۰ سانتی‌متری علمی شود. همچنین، برای حفظ منافع مالی رسیورهای خاصی طراحی شده‌اند. این شرکت، در حال حاضر، ۰۰۰,۸۰۰

مشترک داخلی (و نیز ۰۰۰,۱۰ مشترک در کشور بروئتی) دارد و برنامه‌ها را از تعداد بسیار زیادی از شبکه‌های جهانی تهیه و پس از نظارت و کنترل دقیق و مستمر پخش می‌کند. در این کانال‌ها، آگهی‌های تبلیغاتی خارجی، صحنه‌های خشونت بار و مستهجن، تبلیغ مسیحیت و موارد مشابه دیگر ممنوع‌اند. برای کنترل محتوایی برنامه‌ها، از سه روش سانسور متفاوت استفاده می‌شود: در مواردی برنامه از ماه‌ها قبل مورد بازبینی قرار می‌گیرد و به شرکت اصلی اجازه پخش داده می‌شود. برخی از کانال‌های خبری، ورزشی و سرگرمی (به ویژه کانال کارتون برای کودکان) به صورت تأخیری و با سانسور همزمان و برخی از کانال‌ها نیز با تأخیر نیم‌ساعته تا یک ساعته پخش می‌شوند. این تأخیر، در مواردی می‌تواند تا چند ساعت انجام گیرد (مانند روش پخش شبکه الجزیره). در هر حال، هر برنامه که نیازمند سانسور بیش از ۵ دقیقه باشد به طور کامل حذف و برنامه دیگری جایگزین آن می‌شود. در کشور مالزی، تجهیزات ماهواره‌ای غیر از شرکت آسترو ممنوع‌اند و طبق قانون، متخلفان به جریمه نقدی تا ۰۰۰,۲۵ دلار محکوم می‌شوند

مقالات مرتبط

- [دانلود مقاله سرزمین ایل بختباری یا لُر بزرگ](#)
- [دانلود مقاله پلان موقعیت مقاطع و نقشه های مقاطع عرضی](#)
- [دانلود مقاله بررسی جاذبه های توریستی و موانع جذب جهانگردان به منطقه کلبه](#)

از این سایت ها نیز دیدن نمایید

- [ترنس لاین ، مرجع مقالات تخصصی فارسی ایران](#)
- [گت پیپر ، منبع مقالات انگلیسی و فارسی](#)
- [دانش رسان ، بیش از 1.5 میلیون مقاله فارسی](#)